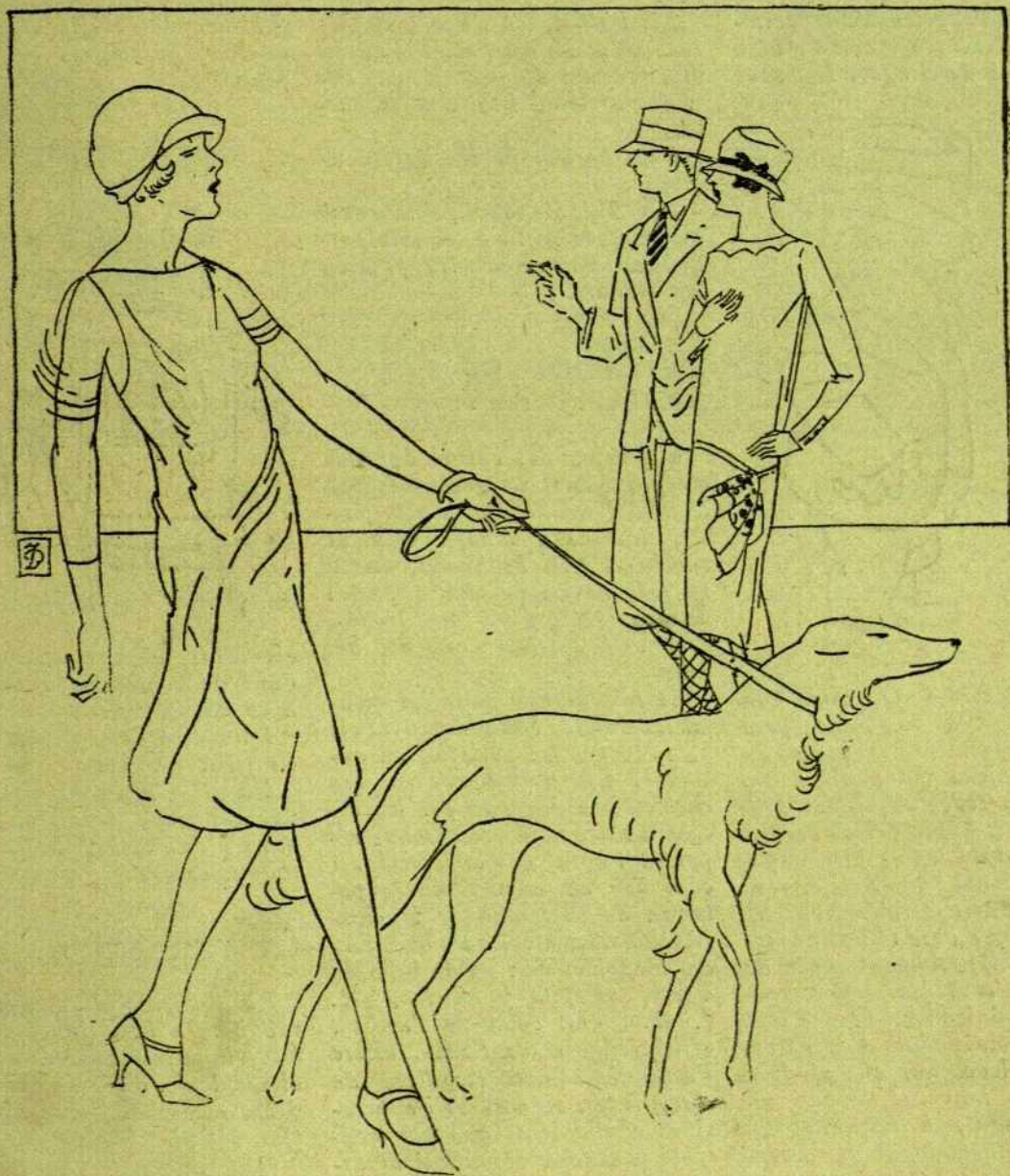

PAPETU

—Mira: un gos que estira una senyora...
—Es vídua, saps?

Redacció i Administració:

Consell de Cent, 201

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptes. 3'—
Estranger " 4'88

Pagament a la bestreta

Dels treballs publicats en són responsables
sos autors. — No es retornen els originals.
Aparat de Correus núm. 925.

PAPITU

Disbauxes confidencials

ELS LIL-LIPUTENCS DE SINGER :: ::

Aquesta ciutat s'ha reviscolat i ha pres l'aspecte d'un passatge de «Gulliver» mercès els 30 liliputencs de Singer. Els seus

treballs al circ d'«Olimpia» han engrescat xics i grans, però on més espectació han causat ha estat en plena via pública. No perquè les seves esquisides proporcions els hagin privat de sortejar els obstacles de la Companyia Nacional de Telèfons ni perquè s'hagin estimbat en cap dels clots que obre el nostre mai prou lloat Ajuntament atacat de la febre d'empedrar i desempedrar, sinó únicament perquè som un poble de badoqs que necessitem quelcom que ens ajudi a matar les hores. Enguany no han espurgat, i ha restat un nombre considerable de desenfeinats sense saber on anar a topar. La vinguda dels liliputencs ha vingut a omplir una neces-

sitat. Els desenfeinats, en veure'ls, s'hi han abraonat i es pot dir que materialment els han ofegat.

Els liliputencs s'han vist privats de donar un pas. Per arreu una muralla de gent els ha envoltat, arribant i tot a massegarlos.

I no parlem de les liliputenques.

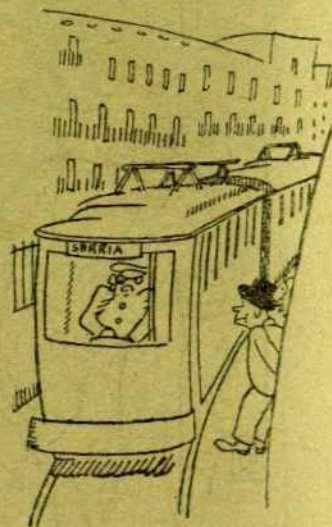
Les liliputenques s'han vist privades de sortir a les nits perquè els vels verds les prenen per menors.

L'ESTACIO A DOMICILI :: :: ::

Els veïns del carrer de Balmes, que són la gent més soferta del món i que s'han passat una colla d'anys clamant contra el tren de Sarrià, que a les nits no els deixava dormir i de dies els segava les cames, acaben de sofrir un nou cop del destí.

El tren fatidic se'ls ha menjat les voreres i la companyia els ha convertit les porteries en andanes. Els diumenges els excursionistes fan cua per les escales i s'assenten pels graons esperant l'hora de la sortida. I com que els excursionistes pateixen de la mania de les inscripcions, les escales els han quedat atapeïdes de: «3 de julio de 1927», «Pepito y María», «R. J. M.», «La colla de l'arròs», «Els tranquils de Sans», «Pere Pasturet» i una restallera de cors, flexes, signatures i expressions contundents que per treure la canalla a orejar cal tapar-los els ulls com uns presoners de guerra en passar les fortificacions enemigues.

Els pobres veïns del carrer de Balmes estan esverats. Quina altra sorpresa els depararà el tren de Sarrià? Els hi faran passar pel menjador? Els obligaran a allotjar passatgers els dies de pluja? O bé convidar a sopar

els veïns de Terrassa que tinguin de romandre a Barcelona a causa d'averies?

I tot això, menys mal mentre els frens funcionin.

Perquè sempre hi ha el perill que els frens deixin de funcionar i d'una embestida els enderroquin la casa.

LA «CARABA»

Els madrilenys estan d'enhorabona. Ja han trobat un altre mot indefinible per incorporar al seu lèxic.

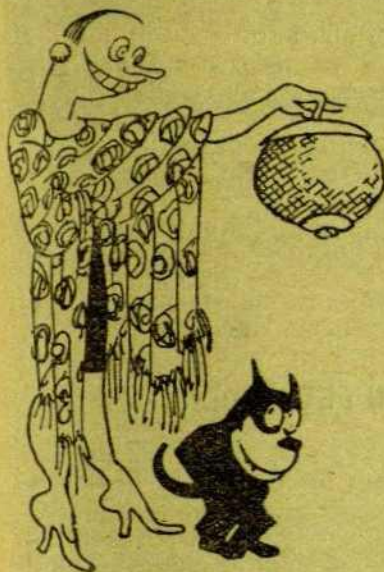
La «Caraba», que vol dir... Què vol dir? Ho vol dir tot.

«Fué un éxito, chico! La caraba!» «Qué mujer! La caraba con faldas!» «Figúrate que lo vi cuando estaba besando a su

mujer, y nada, chico: la caraba!

I sempre la caraba. Ja no saben dir res més.

Amb molit d'aquesta nova

adquisició, nosaltres no podem fer altra cosa que acompanyar amb el sentiment a l'ordiga, el despiyorren, la estupendex i dè-més expressions suplantades.

GUNDEMARO RECOLONS

UNA EQUIVOCACIÓ

Vaig trobar el meu amic Narcís a l'estació del Nord. Anava a prendre el tren cap a Ribes.

—Alça, noi! Quina vida et dones!

—No, home, no. Si no es tracta de fer cap passejada. Vaig a Núria per fer una prometença.

—Ah, sí? I què promets?

—Veuràs. Tinc unes ganes boges d'ésser avi... La meua noia gran fa tres anys que és casada, i res! Es per això que vaig a demanar a la Verge de Núria que faci un miracle...

Vaig felicitar en Narcís per la seva fe i ens vàrem despedir, per no tornar-lo a veure fins al cap d'un any.

—Què tal, Narcís?

—Bé, noi. Anem tirant.

—I allò de Núria, com va anar?

La seva cara es va enfosquir, com si li hagués tocat un punt sensible i dolorós.

—Sense novetat, oi? — vaig dir-li.—Si no s'hi pot creure en miracles avui dia...

—Doncs, mira: de miracle n'hi ha hagut. Solament que, distretament, en fer la prometença a la Mare de Déu, em vaig descuidar de dir el nom de la meua filla gran!

—I això què hi fa?

—Senzillament: que ha estat la meua noia soltera la que ha tingut la criatura!

L'INCONVENIENT

En Carlets, xicot molt ric i molt barrut, era objecte d'un veritable setge per part de donya Consol, mare de la Rafeleta, que veia en ell un excel·lent partit per a sa filla.

—A vostè, Carlets — li digué

un dia,—li convindria una noia ben educada, bufona, eixerida, com ma filla...

La Rafeleta ja ho era de caia, ja, però en Carlets no estava per casoris. Aquell dia, ja empipat, va contestar:

—Estic empenyat de la seva filla, donya Consol, i de bon grat m'hi casaria, però hi ha una dificultat.

—Quina?

—Que jo sóc molt exigent.

—No sé pas què vol dir.

—M'explicaré. Jo tinc un concepte molt exagerat de la bellesa. Vull una dona estèticament perfecta.

—Però... ja si'ha fixat bé amb ma filla?

—Prou! I crec que reuneix les perfeccions que jo busco.

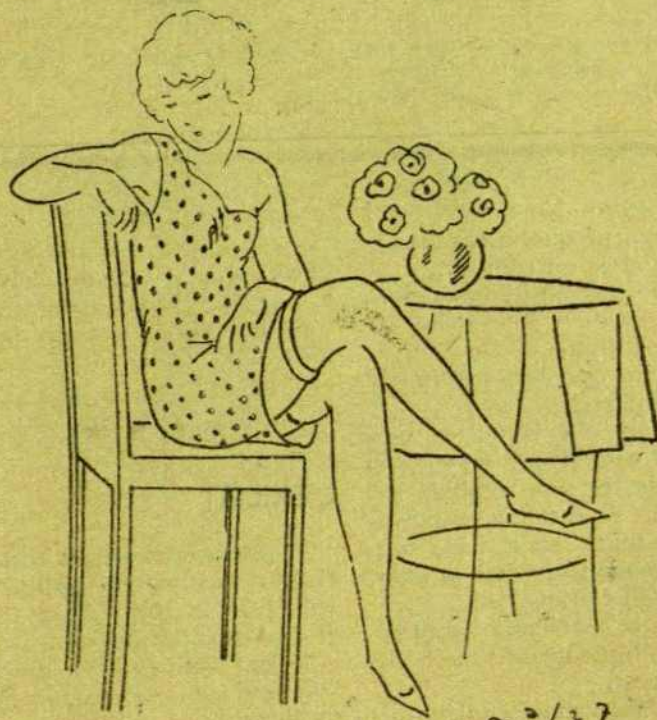
—Així, doncs...

—Es que una dona vestida pot amagar moltes imperfeccions...

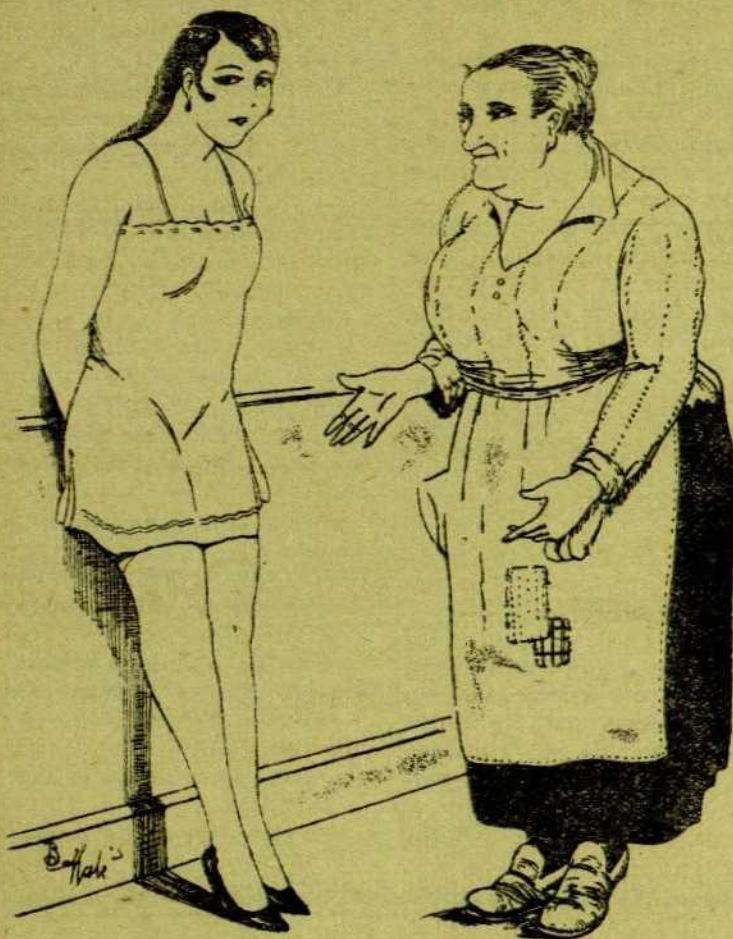
—Potser voldria veure a ma filla despullada?

—Just. Però amb ulls d'artista solament...

—I ara! Què s'ha cregut?

—Tant que m'agradava i ara no m'agrada. Una no es pot fiar dels homes.

—I per què no tancaves amb clau quan vas veure que volia entrar a ta habitació?

—Ja ho vaig fer, però ja era dins.

—Ho sento. No farem res. I és llàstima, perquè m'agrada!

—També és un caprici...

—Per evitar posteriors desganyys!

—Si fos discret...

—Sóc un cavaller, senyora.

—Essent així...

L'endemà, la Rafeleta, vermella de vergonya i emoció, es presentava, en una recollida habitació de sa casa, acompanyada de sa mare, en el trajo suggestiu de quan va venir al món, davant d'en Carlets.

Aquest la contemplà llarga estona, detingudament, molt detingudament...

—Rafeta, la mare, ansiosa.— Què li sembla?

—Molt bé... Admirable! Però...

—Però... què?

—Que li trobo un defecte... que fa que no em decideixi. Té el nas un xic arremangat...

Si no fuig, allí acaba la seva vida...

★ ★ ★

L'EXILIAT

Per assumptes polítics, en Gaietà va veure's obligat, en temps de la República, a tocar el dos cap a França.

—Amic Robert—va dir a un company seu.—Et confio la meua dona.

—Vés-te'n tranquil.

—Està embarassada de dos mesos...

—L'enhorabona!

—Vetlla per ella. Que no li prenguin el poc que té. Que no perdi la salut.

—Pots marxar confiat. La trobaràs tal com la deixes.

L'exiliat pogué tornar al cap de dos anys.

I va poder comprovar que el seu amic havia complert la paraula, car li havia conservat la dona tal com la va deixar.

Estava embarassada de dos mesos.

D'amics tan fidels, avui ja no en corren!

★ ★ ★

UN FET INSÓLIT

Vegetava en la vila del Vendrell un infeliç que tothom tenia per un beneit, però no mancat de certs coneixements, puix ben estudiat es notava en ell un fons de filosofia que podríem anomenar de preu de marge; un d'aquests tipus que la seva infelicitat els fa conquerir la popularitat, conegut per Jan Batula, i que es campava la vida oferint els seus serveis als viatgers que arribaven amb el tren, passant prospectes, acompanyant viatjants i altres serveis similars.

Aquest infeliç, que aparentment semblava no tenir més enllà de vint-i-cinc anys, ratllava ja en la quarentena, i no obstant no havia gaudit encara del contacte carnal amb dona ni havia fruit mai la contemplació de la nuesa femenina.

Això era motiu de constants bromes dels qui solien divertir-se amb ell, i si li deien que fóra fàcil que morís sense haver vist mai una dona nua de dintre, com ell deia, solia contestar:

—La meua mort serà una mort que farà riure.

Doncs bé; en Jan, temps enrera, amb un gest de sublimitat i d'energia tràgiques, d'un cop de navalla d'afaitar va seccionar-se en rodó un membre que als homes els fa molt servei.

En saber-se tan terrible nova, els homes, uns quedaren esborronats i altres esclafiren en gran riallada; les dones casades ho

GRAN SASTRERIA LAIETANA LA DEL RELLOTGE

EXTRAORDINARI ASSORTIT EN LES ÚLTIMES NOVETATS

Trajes d'estam, a mida, des de 65 a 160 ptes.
Trajes dril i gabardina, a mida, de 27 a 45 ptes.
Pantalon tennis, de 18 a 40 ptes. — Pantalon dril, de 12 a 22 ptes.
Talladors de primera categoria. — Tall i confecció garantida. — Es la casa més acreditada perquè ven tots els seus articles de millor qualitat al preu més barat

40 - VIA LAIETANA - 40

comentaven també amb rialles, fent-li no poca xirinola, i les solteres ho comentaven amb xiuxieigs, mirades d'intel·ligència i somriures maliciosos, especialment en els vetlladors de sastres i modistes. Per cert que en un d'aquests les oficials ho comentaven en veu baixa i gran misteri, la qual cosa va intrigar a les aprenentes, que compregueren que en passava una de crespà; però com que treballaven separades d'aquelles, no podien enterarse del que deien, quan una, més espigada i amb més malícia, amb dissimul, va poder posar-se en antecedents, i acostant-se a les seves joves amigues, els digué:

—Nenes, ja sé el que és: en Jan Batula s'ha tallat la coleta.

Pobre Jan! Pensava matar-se, per fer una mort, com deia ell, que fes riure! Portat a l'hospital, amb serenitat i somrient va resistir la primera cura, i en preguntar-li per què havia comès una tal barbaritat, va contestar filosòficament, com hauria contestat el més estoic filòsof:

—Tampoc no em servia de res!

UNA ENDEVINALLA

Un jove, en una reunió, proposa a unes noies una endevinalla:

—Una cosa, de la qual les dones no se'n poden passar, i que tan aviat s'allarga com s'encongeix...

Les nenes es ruboritzen.

—Vaja, Lluís!

—Picardies, no!

—Vol callar?

—Miro que crido la mamà!

El jove no perd l'aplom.

—Es donen? Són les faldilles.

Què s'havien pensat, vostès?

Les nenes ja havien desaparegut.

RETALL

Ma neboda, la Vicenta, té un vici tan poc cristià, que tan sols pugui gastà, és ben cert, ja està contenta. I ves si un vici és dolent, que es posà... plena, i el trasto, només per poder fer gasto, va tenir... un gastament.

CAMPEROLA

Un pare digué a sa filla:

—Dels músics del cadafalc que estan tocant al sardana, quin és el que t'és més grat?

El que toca la tenora, la cornamusa, el timbal, la flauta o el del cornetí?

—El que té el flubiol més llarg.

ELS FILLS D'EN ROC

En Pepe Cañizares i en Roc Querol, amics de la infantesa, feia un gabadal d'anys que no es veien.

En Roc, català de soca i arrel, se'n va anar a viure a Madrid, i en Pepe, madrileny castís, es quedà a viure a Barcelona. Ara, després d'un pet de temps, es retrobaven a la Rambla.

—Caray, Roque! — digué el madrileny. — *Qué es de tu vida?*

—Si, mira: em vaig casar.

—Y eres feliz?

—Així, així...

—Cuántos crios tienes?

—Noia, la pluja ens ha atrapat, en Pere i a mi, a Les Planes.

—Bah! Deu haver plogut sobr mullat.

—Crec que és cardíac en Manel.
—Sí, noia, sí. És molt viciós.

—Esbalaeix-te, noi! En tinc dotze!

En Pepe es quedà de pedra!

—Me ca... en diez! —exclamà.

I en Roc, un xic molestat, li replicà:

—Home! Per dos que te'n quedes, ja et podies defecar amb tots!

★ ★ ★

«DIARI» D'UNA ANGLESA

Mistress Eva Sharpe era la vídua d'un ric armador de Londres, i per sa distinció i bellesa

era admirada per tota la *high-life* de Londres; tenia trenta anys i era de costums irreprotxables. Pertanyia a diverses societats de beneficència evangèlica, i el clero anglicà la citava com una de les persones més virtuoses de la capital. Com que era jove i no tenia fills, s'avorria, i va determinar-se a viatjar. El primer viatge el va emprendre sola, com a bona anglesa. I se'n va anar a Liverpool per embarcar-se per Nova York amb el «Britània», que sortia d'aquell port.

En un llibre de Memòries anotava les seves impressions de viatge. La indiscreció i la tafferia d'una cambrera francesa

de l'hotel en què posà a Nova York, va fer que poguéssim traduir-ne un tros del dit diari, que aquí transcrivim:

«Juny, dia 2.—A les 9'45 del matí:

»Passo a embarcar-me en el moll de Liverpool en l'*steamer* «Britània», de la casa «Emery Sons & Co», que va a Nova York.

»A les 11 quedo instal·lada a bord. El capità, que és un *very gentleman*, m'assigna un dels primers llocs a la taula a l'hora del lonx, posant-me a la seva dreta. Jo accepto, com correspon a una senyora de la meua classe.

»A les 12 el vaixell lleva ancles i surt del port. Mar magnífica i tranquil·la. Cel serè. Vent SE.

»Dia 3.—Anem a tota marxa. Vent E., cel amb *cirrus*. El capità, *very gentleman*, m'obsequia durant el dinar d'una manera molt distingida. Jo admeto els obsequis, com correspon a una senyora de la meua classe.

»Dia 4.—Temps xafegós. Cel núvol. Vent NE. El capità ha estat encara més atent durant el lonx, però sols per mi. A les altres senyores no les mirava. En dinar, a mi m'ha mirat massa. Jo, seriosa, com correspon a una senyora de la meua classe.

»Dia 5.—Cel amb *cúmulus*. Vent ENE. A l'hora del lonx, el capità sembla preocupat. Jo no li pregunto res, com correspon a una senyora de la meua classe.

»Dia 6.—Fa calor. Cel serè. Sortida de sol magnífica, amb *estratus* a l'horitzó. Vent S. El capità, durant el lonx, s'acosta massa. Amb el peu em toca... *Shocking!* Jo retiro el meu, com correspon a una senyora de la meua classe.

»Dinar amb xampany, posta de sol esplèndida. Tots la miren, menys el capità, que em mira a mi. S'acosta, i baix, em diu que m'estima. Jo no dic res, i m'aparto, com correspon a una senyora de la meua classe.

»Dia 7.—Cel amb *cúmulus*. Vent tebi, ESE. Estem ja en aigües d'Amèrica. Gran festa a bord. Música, ball, flors, fruites.

tes, dolços, *sandwichs*, *plum-pudding*, xampany. Molt xampany. El capità m'invita a ballar un vals. Mentre ballem m'estreny massa; acabat el vals em diu que està boig per mi. Em demana entrevista a la cabina, sols. Jo rebutjo la proposició, com correspon a una senyora de la meua classe. Dic al cambrer: «Demà menjaré a la cabina.»

»Dia 8.—Bonança, cel amb *estratus*, vent SO. Fa calor. A les 11, el capità es presenta a la meua cabina disfressat de cambrer, i em porta el lonx. Jo el poso a la porta, com correspon a una senyora de la meua classe. A l'hora del dinar em faig servir per la cambrera; tanco la porta. Acabada de dinar, estant prenent te, veig que per sota la porta passa una targeta i l'agafó: és del capità. Diu: «Si aquesta nit no deixeu la porta ajustada, com queestic desesperat, calaré foc a sis caixes d'explosius que van a la cala i volaré el vaixell.» Jo no contesto, com correspon a una senyora de la meua classe.

»Dia 9.—A les 3 de la matinala: cel serè, lluna plena, aire tebi, S. Aquest matí anem a entrar al port de Nova York. Acabo de salvar la tripulació, quaranta passatgers i el «Britània», de la casa «Emery Sons & Co», com correspon a una senyora de la meua classe.»

★ ★ ★

NO VAL A BADAR!

El senyor Llorenç és un home incapaç de faltar a la seva Dolors ni tan sols de pensament, però les cambreretes joves, rodanxones i de pentinat descuidat, encara que siguin del terròs, quan fa ja algun temps que «serveixen» a ciutat i van abillades estil casa de senyors, amb trajo de llaneta negra, davantal blanc amb tirants, mitja calada i sabateta de xarol, són capaces de fer alçar l'esperit de qualsevol senyor Llorenç, encara que només sigui exercint de força propulsora i per fer l'efecte de vermut.

Així, un dia, a l'hora d'anar al despatx, va trobar-se el senyor Llorenç amb la cambrereta planxant al bell davant de la porta del pis i tenint al cap d'amunt de la post una palangana plena d'aigua a punt de posar-hi el midó. En agafar el barret i donar el bon dia, en un moment d'expansió, el senyor Llorenç no va poder estar-se de ficar els dits a la palangana i, tot obrint la porta, va esquitxar el bell rostre de la cambrereta.

Però el pobre desgraciat no comptà amb què la seva dona, la senyora Dolors, observà perfectament—com diria en Calvet—l'escena, i com a bona coneixedora del que signifiquen els començaments aquests, va acomiadar de *punt en blanc* la cambrereta, que, malgrat protestar de la seva innocència, no va tenir altre remei que sortir d'aquella casa.

A l'hora de dinar, i en arribar a casa, el senyor Llorenç va trobar—cosa desacostumada—la soperà fumejant, la Dolors a la taula i tot disposat per començar a dinar. Ignorant allò succeït, i en manar retirar la sopa, va observar que qui compareixia era la cuinera i no la cambrera; no en féu cas i seguí dinant. Vingué l'altre plat, i el mateix: la cuinera! Llavors, estranyat i molt innocentment, preguntà:

—I l'altra?

—No hi és.

—Que és fora?

—No ho sé.

—Que està malalta?

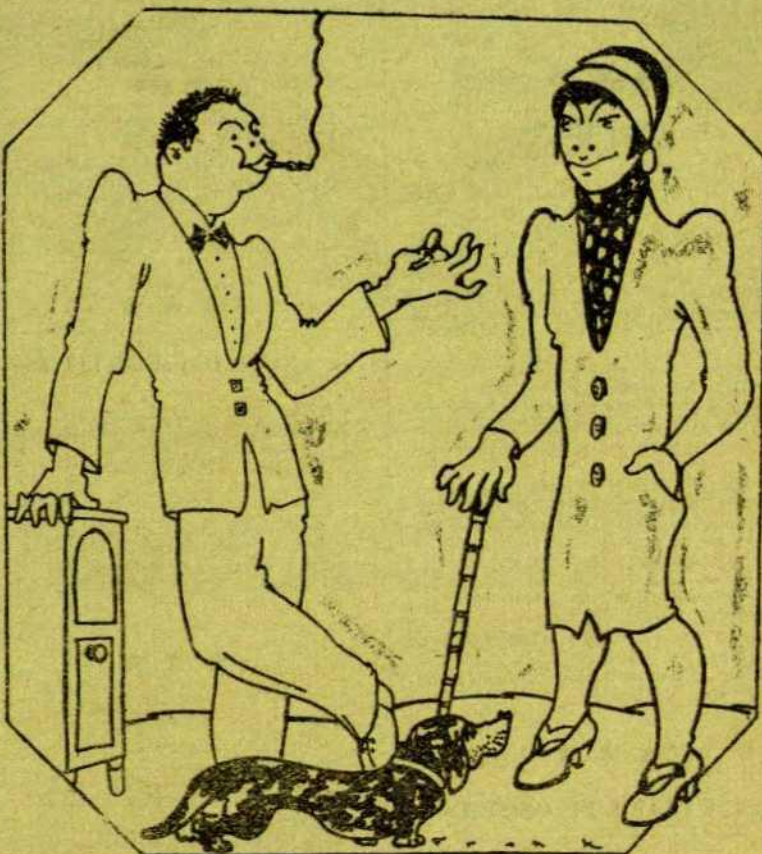
—No ho sé.

—Que ha passat?

—...!

—No comprenc...

—Ja veuràs, ja t'ho diré clar: com que he vist que aquest matí l'esquitxaves, he pensat que potser al vespre la planxaries...

—Desenganya't, noia. Els conquistareu tots els drets de l'home, però en tenim un, de dret, que no el tindreu mai.

CASAS Y CASOS

UN CASO EURITMICO

¿No saben lo que le pasó a Tom Haset? Escuchen, pues.

Tom Haset guilló cap a la India para cazar tigres. Se ve que no se sonaba con media manga.

Un día tuvo una hora tonta y un tigre se lo cruspó.

Sus amigos, entre lloro y lloro, cablegrafiaron todo seguido a la familia.

Y ésta contestó:

«Envíen despojos mortales. No reparen en pañás.»

Los amigos no badaron ni gota y a los seis días enviaron un parte que hacía así:

«Bulto llegará el día 15 si no hay des-torbo.»

El día 15 la familia hizo cabo al muelle y que que de qué que no cae en basca al ver un tigre con todos los ets y uts dentro de una jaula.

Y telegrafiaron:

«No estamos de lomo. Recibido tigre, pero no difunto.»

Y los amigos respondieron:

«Tom está dentro...»

No sabemos pas cómo caray acabó la cosa.

EN PACES

Lema: $60 + 9 = 69$

Cierto golpe, un capellán y un rabino viajaban en un mismo vagón del carril.

Garlando, garlando, el capellán, que tenía carpanta, deshizo un paquete y sacó un pedazo de llonganisa que Dios nos dé.

—¿Quiere un tajo?—le hizo al judío, haciendo una media risita.

—Imposible—hizo el rabino.—Mi religión me lo priva...

—Pues es lástima; es una cosa de primera...

Y dejó al judío sin jalar.

Cuando llegaron al sitio donde tenían que bajar, el judío, que era un mano, le hizo al cura:

—Apa, buenas! Salude a su señora...

—Usted bada! —dijo el capellán.—Nosotros no podemos pas casarnos. Nuestra religión nos lo priva!

Y entonces el rabino, rompiéndose de risa, hizo:

—Pues es lástima. ¿La mujer, ¿sabe?, es una cosa de primera!

DEL CAPAZO FILOSOFICO

¿Cuál es el animal que si cambia de posición deja de serlo?

Pues el escarabajo, que si se vuelve... es cara arriba.

¿Cuál es el oficio más galante?

El de zapatera, porque siempre a los pies de usted.

¿El colmo de un corto de vista?

Mirar a Francisco y Ber...nardo.

¿Cuál es el día que engresca más a las mozas?

El día...mante.

¿Qué trasto es el más frascible?

El revólver.

Sí, hombres. Se carga muy fácilmente.

RIMAS BELICAS

Lema: «Ves con-cuenta».

—Tú que tienes gran trasita—le dijo al joven Miró la hija de Queralto,—anda, hazme una figurita!—

Y el joven, con gran cariño, pronto, en un tres y no nada, a la chica, embabiecada, le hizo un hermoso niño.

LOPE DE PEGA

ANUNCIOS CORTITOS

La panadería K. Lamare's desea un mozo que monte bicicleta y una sirvienta. — Razón: Bético, 41.

¿Queréis tener a vuestros hijos contentos? Tocadles el pandero. Los vende el almacén de música de B. Toven.

AVISO

Como necesitamos pañás, damos hoy por acabado el segundo trimestre del año 1927.

Desde mañana comenzaremos a cobrar a nuestros subscriptores el tercero.

Ya se harán cargo del cómo y del qué de la cosa.

LA PESCA DE LA BALLENA

A mi amigo Schffallei.
(Se dice como se escribe.)

Una cosa extraña que pasa en Marruecos. Que las tropas regulares resulten superiores. Ayer, en la Plaza de Toros, el afamado matador Tramús Chico se negó a matar al quinto toro. El muy pallús dijo que sus creencias religiosas se lo impedían. ¿Saben por qué? Por aquello de «el quinto, no matara».

Una mujer tapada con un velo, muy agradable y engresadora, me pidió que la hiciese entrar de arroz en el teatro. La hice pasar sin que el portero se adonase. Bueno: les aseguro que *pasé una velada muy agradable*.

Un servidor, hace un pedo de años tenía dos aprendizas para tallar el cupón. Ya ven si la habillaba. Por cierto que una se decía Ana Sintas, y era alta como un San Pablo, y la otra, Ana Camp, era muy bajita. La Ana alta no cortaba apenas, pero l'Ana baixeta ¡cortaba más!...

La Sintas era, en cambio, muy callada, pero la Camp (Ana) armaba de aquello más ruido.

Ayer me pasó un caso como un capazo. Se me acuesta uno, con cara de ciruelas agrias, y me dijo:

—Le voy a dar una prueba de confianza.

—Vinga—hice yo.

—Déjeme un duro...

A esto le llama dar, el muy sudado. En el Senegal, según me dice un urbano que es amigo de Folch y Torres, se ha desplomado una campana.

Ya les diré cómo ha ido. Como hace tanto calor, ¿saben?, pues se ha derretido el plomo... Por esto se ha desplomado.

Una mujer sucia ¿en qué se semeja a una noche oscura, sin luna?

¿En que es des-astrada!

He recibido una carta que comienza así:

«El sudado que escribe el Bético, no ha reparado...»

No he seguido más. Si no arre... ¡claro que está parado!

Una duda:

Fallecer es morir, ¿verdad?

Pues *desfallecer* será *desmorirse*, ¿no?

O, si no, no entiendo una papa.

Conozco un peluquero que es de Epila (Lugo)...

Y las señoras peludas van a setas para ir a verle.

¿Como que d'Epila!

Ahora, un chiste, para torna.

Ayer a mediodía vi al señor Sard, un amigo mío, y le hice:

—¿Caray! ¿Su mujer le hace el sahó!

—¿Cómo lo sabe, gamarás?

—Muy sencillo. Me digo: ¿Sard a mediodía?, equivale a Sard dina, pues a mediodía dinamos, ¿no? Sardina es un pez y los peces tienen *sangre fría*. El que tiene sangre fría tiene *serenidad* y, por lo tanto, es *sereno*. El sereno va de noche, y el que va siempre de noche, no falla, es *corrido*. Pero el toro es *corrido* y el toro lleva *cuernos*. Ergo...

Si no huyo, allí se acaba el auca de

BUENDIA Y GASSOL

—Vull portar el teu retrat al Saló.

—Em sembla que estaria més apropiat en una alcova.

EL DESCONSOL D'EN BERNAT : : : : :

El pobre Bernat va perdre la dona. Se li va morir d'un atac al fetge. La va plorar tres setmanes. Després... què volien que fes? Es va consolar. Al cap d'un mes se li va morir la vaca. El seu desconsol no té fi ni compte. Està desesperat.

El senyor rector li fa una prèdica :

—Bernat, això que feu no es-

tà bé. Us heu consolat de la mort de la pobreta Nàsia i no us podeu consolar de la mort de la vaca! Una dona bé val més que una vaca!...

A la qual cosa respongué en Bernat :

—Sí, si... Vostè vagi dient. Des de que sóc vidu, de dones me n'han ofert un femer. La Cisca de cal Borni, la Munda de can Broca, la Sisa de cal Met... En canvi, de vaca ningú no me n'ha ofert cap!

ESQUITX

Una tarda em passejava amb una amigueta meva pel jardí de casa seva i una figuera em mirava.

—Quan sigui el temps, te'n da-em va dir molt oportuna, [ré— i vaig dir-li :—Està molt bé; mes, com no sóc llatiné, sols vull que me'n guardis una.

—Ja ho sap, senyor Pau, que aquesta setmana tornarem a patir?

—No me'n parli. Ningú estrena.

—No em negarà que això són efectes de la crisi.

—No, senyor; no l'hi negaré. És més, li reforçaré la seva teoria, car hi estic completament identificat.

—Vostè?

—Sí, senyor, jo. Jo, degut a la crisi, ja fa temps que no estreno res. En qüestió de mig any, la dona ja m'ha apedaçat tres calces i tinc mitjons que de tan sargits no em caben a les sabates.

—No és precisament això, però, en fi...

—Vol dir que no hi toco?

—Psè! Què en treuré ara de fer-li un parlament si tampoc m'entendria? Val més que procurem treure el suc del poc que hi ha i complim estrictament la nostra tasca.

—Engueui, doncs.

—Els 30 lilliputencs de Singer són una meravella.

—Ja ho sé.

—Com si no ho sapigués, doncs. Tingui present que vostè no és sinó un intermediari perquè les meves impressions arribin als lectors.

—Com si diguéssim un micròfon?

—Justament. Doncs bé: els lilliputencs de Singer formen un

«jazz-band», es disfressen de xinesos, fan equilibris, munten a cavall, boxen, fan quadros plàstics i entretenen durant una hora i pico a xics i grans i omplen a diari l'incomensurable sala de l'«Olimpia».

—Sembla mentida, tan petits!

—Sí; un no es pot guiar pel tamany, perquè, ja ho veu vostè, tan gros i tan alt...

—Què vol dir?

~~~~~

—Apa, tonta, que no hi perdràs res!

—Així, no cal que em molesti.

—Que és un ruc!

—Ah! Em creia que m'anava a dir antipàtic.

—Al «Barcelona» han estrenat una traducció de Tristan Bernard, «Mi cocinera», que és una obra divertida, humorística i molt intencionada, no gens xabacana i que fa passar una vetllada agradable.

—Aquest Tristan no m'és desconegut. No era un que estava casat amb una tal Isolda?

—Miri... posi's tranquil i no m'amohini. Al «Novedades» varen fer un homenatge a en Crehuet.

—A en Crehuet?

—Sí, senyor, a en Crehuet! Per què li estranya?

—Perquè jo tenia entès que ell i l'empresa no estaven en gaire bona relació.

—Deuen necessitar-lo. Vostè no sap que en aquella casa són els reis de tocar el potet.

—Veurà, jo pobre de mi...

—A «Eldorado» varen estrenar amb una mica d'èxit la comèdia *Aventura*, del jove pre-coz Suárez de Deza.

—I què?

—Veurà, com que va assistir a l'estrena els seus l'obligaren a sortir.

—Bufant?

—No, senyor; a l'escenari a saludar.

—Ja estem bé... ja...

★ ★ ★

LA PAULA I EN «PERICO»

Fent festes a en *Perico*, la Paula, rient, un dia, va dir-li amb *salameria*, entre altres coses: «Mon mico!» I ell, que diu que fi enraona, vençut per tal galanura, va tornar-li la postura i li respongué: «Ma mona!»

Real Sociedad de las Carreras de Caballos

TEMPORADA DE PRIMAVERA 1927

Hipódromo de Casa Antúñez

DOMINGO, DÍA 22 DE MAYO

CUARTA REUNIÓN

Premios FARO, 3. DE ESPAÑA, BERBIERE, A. BOTÍN
y GRAN PREMIO BARCELONA - 10.000 pías.

Se despachan tickets en la taquilla del Teatro Novedades y en el domicilio de la Sociedad: Paseo de Gracia, núm. 32
Servicios extraordinarios de Tranvías y Autobuses

EL XAMPANY I EL PORRÓ I ALTRES EXCESSOS ::

Hi hagué un temps en el qual l'Empordà era ric. Els taps es feien autòmicament. Cada empordanès era fabricant, i tot bon fill del país s'hauria avergonyit de no saber pas fer distincions entre una *topeta* i una *primera*, un *treji* i un *curt-puntal*. Es vivia pel suro, per al suro, de suro i amb el suro. La influència del tap era tan grossa en l'intel·lecte comarcà, que algú proposà, per a contrarrestar-la, la fundació d'una fàbrica de tira-buixons.

En aquella època tothom era acabalat i tenia relacions directes amb els fabricants de xampany d'Epernay i de Reims. (Sant Sadurní d'Anoia encara no existia i el Clicquot-Guimerà tampoc.) Aquelles relacions es traduïen en presents de caixes de botelles de xampany. L'intercanvi de cartes-postals encara no estava estès en aquella època. El xampany anava a dojo per les viles de l'Empordà. Però com que la sang vessada a La Bisbal per defensar, amb en Caimó, els principis d'en Pi, encara era calenta, el xampany no es bevia en càlzers, sinó en porró. L'agre-dolç aristòcrata-democràtic permetia tractar-se a cos de rei i no claudicar dels vells

—Això de no poder veure al que canta, no m'agrada.
—Ai, ai! Al cinema molts cops no veus pas al que toca...

principis federals: *contigo pan y cebolla*. L'elegant i refinat Salvatella era sortós; podia assaborir la picant escuma i enlairar democràticament el recipient popular. El geste era més digne que el mocador al coll d'en Lerroux o les mànegues de camisa de qualche altre demagog. D'aquell acte se'n deia posar porró al xampany.

Sortosos temps! Tot canvia! Les màquines han mort l'autònoma indústria, i el xampany tot va a una sola mà. Als xefis dels taps no hi ha altra picanter que la de les gaseoses, i d'aquells bons temps sols roman ferm el porró. El diputat del districte era en Marial.

L'Empordà té males carreteres, mes està en telèfon ben servit. N'estan molt orgullosos, del telèfon, els empordanesos, i el primer que li ensenyen al visitant d'una casa és l'aparell, i al primer que l'inviten és a usar-lo.

—Està a la seva disposició.

—Moltes gràcies.

—Per què no parla amb Girona?

—No hi conec ningú.

—No hi fa res, home! Tingui i truqui.

I no se n'ha adonat, que ja li han demanat la comunicació amb Girona...

Un dia, un periodista francès visità Sant Feliu, i fou estatjat per un seu amic abonat a l'interurbà. Vulgues que no, me'l portaren a l'aparell, i, vulgues que no, el posaren en comunicació amb en Marial.

Aquest s'estava tot tranquil sense malpensar, car qui mal no fa mal no pensa, quan sentí repicar la campaneta. S'acosta l'auditiu a l'orella:

—Qui hi ha? Qui truca?

—Sant Feliu.

—Digui...

—*Monsieur X.* vol parlar-li. És un periodista francès, un senyor que acaba d'arribar.

La boca d'en Marial dibuixà un somriure. I sortint a la porta del corredor, cridà cap a la cuina, a la minyona:

—Noia: porta'm la levita, que he de parlar amb *monsieur X.*, de Sant Feliu.

—Nosaltres, amb un piset, fem uns grans negocis...

—Tu ho creus, Angelina?

—Doncs mira: anirem a l'acreditat establiment «Charlotte», Princesa, 32, que té uns mobles espeterrants i a més ho fan a plaços.

—Oh! Jo em vaig casar amb el meu marit perquè el coneixia...

—I te'n vas separar quan el vares conèixer, oi?

(De Parisiana.)

—No sé per què em vénen al costat, si m'han dit que els seguis.

(De Pêle-Mêle.)

—I pensar que quan érem promesos em deies que eres fill únic i tenies dotze cases!

—Ho vas entendre malament. Et deia que tenia dotze germans i una única casa!

(De Pêle-Mêle.)

—Com? La teva dona té dos amants i tu ho aguantas?

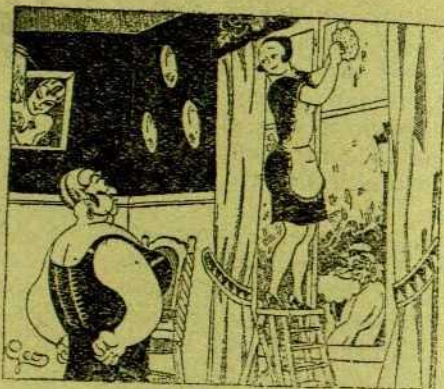
—Què vols que faci? Estic en minoria!

(De Le Sourire.)

—Li regalaré un collar amb tantes perles com anys té.
—Es que m'he amagat deu anys.

(De Le Journal Amusant.)

—Baixa, noia. Hi ha un veïl fastigós que et mira el pantalon.

—Doncs s'ha fumut, que avui no en porto.

(De Sans Gêne.)

—Coneix bé les seves obligacions de cambrera, vostè?

—Prou! Amb mi no corre cap perill d'ésser sorpresa, senyora!

(De Ruy Blas.)

Al teatre:

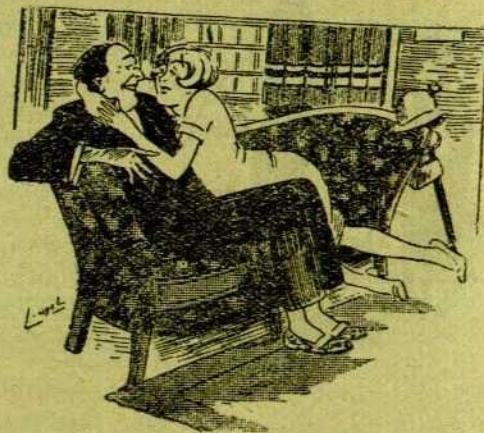
—Que no has portat els binocles, Anneta?

—Sí, però no els puc fer servir.

—Per què?

—Perquè m'he deixat els braçalets a casa.

(De The Humour.)

—Si sabessis com t'estimo!

—Ves amb prudència, que tinc molts pagaments a fi de mes!

(De Parisiana)

En A...., boxador natural de Sans, després d'un recent combat, en el qual va rebre, es queixava que el seu adversari feia «pupao».

—Ca! —li respongueren. — De pegar, prou, però si no sap boxar!

I en A...., respongué ingènuament:

—Doncs, mira: preferiria que boxés bé... i no pegués.

Es interessant que els nostres llegidors coneguin els nous manaments redactats pels amos d'un bar de Carllisle (Anglaterra), per si algun d'ells es dedica a aquest negoci.

Aquí en posem alguns, com a mostra:

«Mesura exacta, però, en cas d'equivocar-se, que sigui a favor de la casa.»

«Servir els licors en copetes com més petites millor.»

«No fiar.»

Creiem que amb la mostra n'hi ha prou.

Les gents que creuen en bruixes, d'Anglaterra—que, pel que es veu, són un gabadal,—han observat que de tots els dies del mes, el dia 7 és el dia en què hi ha més divorcis.

El número 13, pel que es veu, ha estat calumniat.

I això que és el de les dones!

El senyor Rafecas parla al seu dependent:

—Vostè ahir va enviar avís que estava malalt, i al vespre el vaig veure per les Rambles...

I el xicot, vermell com un pebrot, respon:

—Devia ésser quan vaig sortir per avisar el metge...

Un anunci original:

«La envidia es un pecado capital. Las mujeres son frecuentemente dadas a la envidia, sobre todo cuando se encuentran con una mujer que puede ser juzgada como más bonita que ellas. ¿Quiéren ustedes curar su envidia, señoras? Acudan, pues, a la profesora tal, calle de

tal, etc. Ella les proporcionará medios de ser más bella que ninguna otra.»

Aquest final demostra una vivor extraordinària...

I uns coneixements psicològics que per ell els voldria en Valentí i Camp.

LIQUIDACIO PER

==TRASPAS==

Es hora de comprar

RELLOJES I JOIES

de totes manes a preus

de verdader REMAT

Tres mesos

de liquidació

CASA COTS

CARRER HOSPITAL, 11

De El Liberal madrileny:

«Necesitase señora, señorita 30 a 45 años, gruesa, con informes, para empleo fijo.»

Per què redimoni la voldrà grossa? Viciós!

De la mateixa font:

«Señora sola, decente, educada, resolvería su situación 50 pesetas. Escribid...»

Si que sortiria d'angúnie amb pocs diners.

Això és rebentar el negoci!

Un altre:

«Viuda pensionista de 47 años desea ayuda de caballero poner piso. Escribid...»

Aquesta s'hi ha pensat un xic tardot. Quaranta set anys!

Vegin aquest:

«Señora buena edad, muy formal, desea ayuda caballero posición de iguales condiciones. Escribid...»

Què s'ha d'entendre per buena edad?

El darrer:

«Caballero, auto propio, desea conocer jovencita elegante para paseos, excursiones, etc. ¡Loros y ñoñas, no! Escribid, preferible retrato...»

Ens estalviem els comentaris.

El doctor C.... està avorrit.
—Quan he acabat les visites—diu,—no sé què fer per matar el temps...
I un company d'Ateneu li respon:
—De debò? Ja ha provat de fer-li una recepta?

Copiem de l'Heraldo, de Madrid:

«París.—Una revista de cultura física propone que, ya que se celebran tantos concursos de mujeres, se organice el concurso para adoptar al hombre más bello de Francia.

»Y apunta que el tipo de belleza masculina deberá ser seguramente con los grandes bigotes caídos.»

Haurem d'anar-hi...

A en P.... de R...., el metge, per tal de fer-lo amagrir, li ha recomanat la gimnàstica sueca.

I ell hi posa inconvenients.

—Escolti, doctor—diu:—no fóra el mateix que ho fes el meu germà?

Un «xiston» de Informaciones, de Madrid:

«Lo único que distingue ya a los sexos.

»—Sí, será muy cómodo el pelo corto, pero cualquiera diría que eras un muchacho.

—Ca! ¿Has visto alguna vez un hombre con pendientes?»

Bé, molt bé. Es a dir que no n'han vist cap?

Entre amigues... de nit.

—I què li contestes tu a en Pauet quan et diu paraules dolces?

—De petita em varen ensenyar que parlar amb la boca plena demostra poca educació...

CAPSULES PERUVIANES

Upic i provat remei que en pocs dies cura radicalment les afeccions de les vies uripàries: Purgacions, fluxos, &, per aptigues que siguin. — BORRELL: Asalto, 52

Correspondència

Rei del Suro.—En Buendia i Gussol diu que voste arribarà a ésser tan poca-solta com ell! I no les té pas totes!

Caramel de Menta.—Ens ho pensarem. Potser si que aprofitarem la pensada...
Panotxa i Companyia.—Ara li fan el mànec.

Sagàs.—No, senyor. Al Museu Arqueològic potser encara l'hi prendrien.

P. P.—I ara! Que ens ha pres per catatues?

Sopes.—No va. Potser que prenguéss una purga.

Martinet.—El noi de la portera, que té quatre anys, és un Murillo al costat seu. En canvi, el «xistxo» també és dolent. La llei de les compensacions.

Llampaguera.—No sabem si va seriósament o va de broma. Si va de broma, ens ho prendrem seriósament i li direm que es faci donar una mirada. I si és seriósament, ens ho prendrem en broma i no li direm res.

T. A. Lentro.—Psè! Es forçadot... Potser ho aprofitarem, però no li firmem cap pagaré.

Sacha.—Demostro condicions, però encara no està prou madur. Vagi empenyent...

Carmeta Maca.—Això que ens envia, Carmeta, no val pas una... dallonses.

C. G. F.—Home, francament, no ens agrada. Com més amics, més clars, oi?

Put. Harrona.—Al cove!...

Camarer del Nuevo Mundo.—Home, per Déu! No té res més nou en el repertori?

Discòbolo.—Aprofitarem un parell d'animalades. El conte ja s'ha publicat.

P. Notxa.—Per què no pren una purga? Perquè, miri que té la llengua molt bruta!

Canalejas.—Res. Ens fem càrrec que en aquest món, qui no té un sis té un as. I voste està molt bé de pedres.

Roc Xinari.—No fa pel nostre tarannà.

Una rossa voluptuosa.—Ai, rata! Si el que explica fos cert, de bona gana li faríem un interviu. Però ens temem que tot és cuento.

Sòmnes.—Ja l'hi diré: papadinerus.

Gali (Maties) i Gali (Pau).—Són germans? Se'ls felicita. Però un altre cop que els vingui la temptació d'enviar-nos un treball, pensin que som bona gent i potser s'hi repensaran...

Nas d'escàndol.—Aqui hi ha premeditació i alevosia. I molta mala sambra.

Pepeta.—Ura! Anira.

Un de Hanes.—Que potser treballa a la Sufa? Ho diem perquè la gràcia també la té artificial.

Ric Roc Rue.—Manu, això es ofalta!

Nanu.—Si és una mania, la respectem. Però això no vol pas dir que li tinguem de publicar això que ens envia. Això, no.

Una pudibunda menor.—Té gràcia de debò. Ho publicarem amb aquella tranquil·litat que dona el deber complert.

Casat de g.—Com a poca-solta, ho és de debò, però de vegades la poca-solta també es cotitza. Vagi fent, doncs.

Una meuca de preu.—Miri que s'ho tindrà de confessar!

Dos per Tres.—No val a fer brometa. Nosaltres som gent seriosa, encara que no ho semblem, i no volem mals-de-cap.

Un aviador.—No, senyor. Ens agraden més les jamanas. Hi ha més experiència. Però això no vol dir que no respectem tots els gustos.

Un de fora.—Potser s'ha cregut que hi tenim comissió!

Rei del Cartró.—Una atercerillan ens far peça. Les altres, excessivament personals, no fan pel nostre tarannà.

Pepus.—Com a vers, és dolent. Ara, que com a intenció, encara ho és més. Així, doncs, ja ens pot entendre.

EDEN Asalto, 12

"Dancing de las Mil y una noches"

De 6 tarda a 8 matinada
Gran èxit de Les choc lats Jackson
formidable orquestra americana. — Col·loccat
sucess de Titi-Apudée i la Real Orquestra Criolla Parellada

FRICOT
RES MILLOR PER A LA PELL

TEATRE COMIC

Exit : LOVE - ME : Exit
Quiéreme : Estima'm : Aime-moi

TEATRE ESPANYOL

C.* Sampere-Bergés
EL FILL DEL CARRER

IMP. COSTA : CARRER NOU, 45. - BARCELONA

IDEAL MEUBLEE

CARRER GINJOL, 3 (Plaça Teatre)
Teléfono 1186 A.

Montat amb tots els avenços moderns
Llits de metall : Cambres de bany : Cal·le-facció, telèfon particular, etc. : Magnífiques habitacions a 5 pessetes

Médicos y Boticarios

Curiós llibre de sàtires, epígrames
contes, narracions, etc., recollits per
MANUEL GIL DE OTO

De venda a totes les llibreries, al preu de 5 pessetes

Per a passar bones estones, adquiriu el

Libro de sátiras

Epígrames i burles dels millors clàssics

Un tom en rústega, de 256 pàgines
Demaneu-lo a tot arreu, 4 pessetes

PAGEOL

Cura totes les malalties
de la sang, pell i cabell

Obra amb
rapidesa i
radicalment;
suprimeix
tot seguit
els dolors i
evita tota
complicació

Demaneu sempre
PAGEOL

Juegos Florales

Preciosa novela de
Joaquim Belda, il·lus-
trada per Oxymer

UNA pta.

MEUBLÉE CATALUÑA

ENTRADA POR ARENAS, 4
Y ESCUDILLERS, 65

Habitaciones con todo el confort moderno. Agua corriente en
todas habitaciones fría y caliente. Calefacción central, etc., etc.

SUCURSAL:

MEUBLÉE OLIMPIA Hospital, 107 Entrada: Oadana, 1

Mil Pessetes

al que presenti CAPSULES DE SANDALO
millors que les del Dr. PIZÀ, de Barcelona, i
que curin més aviat totes les malalties urinà-
ries. Quaranta quatre anys d'èxit creixent
Premiats amb Medalla d'Or en tantes Exposicions com s'han
presentat. Uniques aprovades i recomanades per les Reials Aca-
dèmies de Barcelona i Mallorca i diverses corporacions cientí-
fiques, reconeguent-li avantatges sobre tots els seus similars

Farmàcia del Pi: Plaça del Pi, 6; Barcelona

i principals farmàcies d'Espanya i Amèrica

RASGOS DE INGENIO

de JACINTO BENAVENTE

Un tom en rústica, portada tricromia, DUES pessetes

ATENCIÓN! Al sortir del Teatre, es
natural que tingueu ganes de fer
treballar les dens davant d'una
taula ben parada. Doncs entreu al

SOTANO BAR

RONDA SANT PAU, 4 : TEL. 2791-A

que la trobareu al vostre gust, a
part que econòmica. Tota classe
de mariscs, fiambres i vins de
les millors classes. Per encàrrecs,
: : : ningú ho fa millor : : :

MAISON MEUBLEE (VERDURA)

Habitacions a 5 ptes. - Barbarà, 27, Tel. 3221 A; Bar-
celona. - Gran comoditat i saletes de bany. - Telèfon
privat. - Ascensor. - Continuament reformat a la mo-
derna. - Cal·lefactió central

MONT D'OR MEUBLEE (SUCURSAL VERDURA)

Gran comoditat. - Habitacions a 5 ptes. - Cal·lefactió
central i saletes de bany. - Telèfon en totes les habi-
tacions. - Portal de Santa Madrona, 6 (al costat del
teatre Circol Barcelonès); Barcelona

La Educación Sexual

Un volum de més de 300 pàgs., il·lustrat, 3'50 ptes.

Es ven a totes les llibreries i quioscos

EXIT LOTION LADIL

grandios de la
l'única remei que, sense perjudicar, mata les cabres per rebels que siguin
CARRER DE LA UNIO 5 FARMACIA

MÉDICOS Y BOTICARIOS

Curiós llibre de sàtires, contes, epígrames, narracions
i altres coses. Preu: 5 pessetes

VÍAS URINÀRIES : IMPUREZAS de la SAN- GRE : Basta de sufrir inútilmente de dichas enfer- medades gracias al maravilloso descubrimiento de LOS MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRE

que son recomendados indistintamen-
te por todos los médicos que los cono-
cen y merecen la absoluta confianza
de todos los que los han usado pues
unánimemente reconocen que en es-
tas crónicas, difíciles y tenaces, trata-
dos durante mucho tiempo con toda
clase de medicamentos con resultados
nulos o malos, mediante los medica-
mentos del doctor Soivre se curaron
pronto y radicalmente de sus enfer-
medades. 11 11 11 11 11 11

VÍAS URINÀRIES. — Hematuria
(purgaciones) en todas sus manifesta-
ciones, uretritis, prostatitis, orquitis,
cistitis, gonorrea, etc., del hombre
y vulvitis, vaginitis, metritis, uretri-
tis, cistitis, encefalitis, flujos, etc., de la
mujer, por crónicas y rebeldes que
sean, se curan pronto y radicalmente
con los CACHETS DEL DOCTOR SOIVRE. Los enfermos se curan
por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de ca-
das, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la
presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.
650 VENTAS CADA. 11 11 11 11 11 11

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—Sífilis (varicela), escar-
mas, herpes, úlceras varicosas (llagas de las piernas), erup-
ciones escrofulosas, eritemas acné, urticaria, etc., enfer-
medades que tienen por causa humores, viscosos o infecciones
de la sangre, por crónicas o rebeldes que sean, se curan
pronto y radicalmente con las PILDORAS PURGATIVAS DEL DO-
CTOR SOIVRE, que son la medicación depurativa ideal y per-
fecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan,
aumentan todas las energías del organismo y fomentan la
salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, lagas,
granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del sa-
bello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel lím-
pia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando
en el organismo huellas del pasado.—VENTA, 6'65 ptes. FRANCIA
DEBILIDAD NERVIOSA. — Impotencia (falta de vigor
sexual), poluciones nocturnas, spermatorrhea (pérdidas se-
minales), cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de
cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, tem-
blores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y to-
das las manifestaciones de la Neurastenia, o agotamiento
nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto
y radicalmente con las GRANJAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOI-
VRE. Más que un medicamento, son un alimento esencial del
cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas espe-
cialmente a los agotados en la juventud por toda clase de
excesos (viajes sin sueño), para recuperar íntegramente to-
das sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin
violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad.—
—VENTA, 6'65 ptes. FRANCIA. 11 11 11 11 11 11
AGENTE EXCLUSIVO: Hijo de José Vidal y Sidos, 3, en O
Moncada, 11, Barcelona.—VENTA: Farmacia Segal, Ram-
bla de las Flores, 14; Farmacia Gelart, calle Princesa, 1, y
en las principales farmacias de España, Portugal y América

Calcetines reforzados

para un solo pie, fabricados por encargo. — La
ruina de los pastores: MATACABRAS RAPID, a
la primera vez R. I. P. — Clínica de vías urinarias
lavaje e irrigaciones para después del acto sexual

LA MUNDIAL : ESPALTER, 6
(entre San Pablo y Beato Oriol)

SARNA

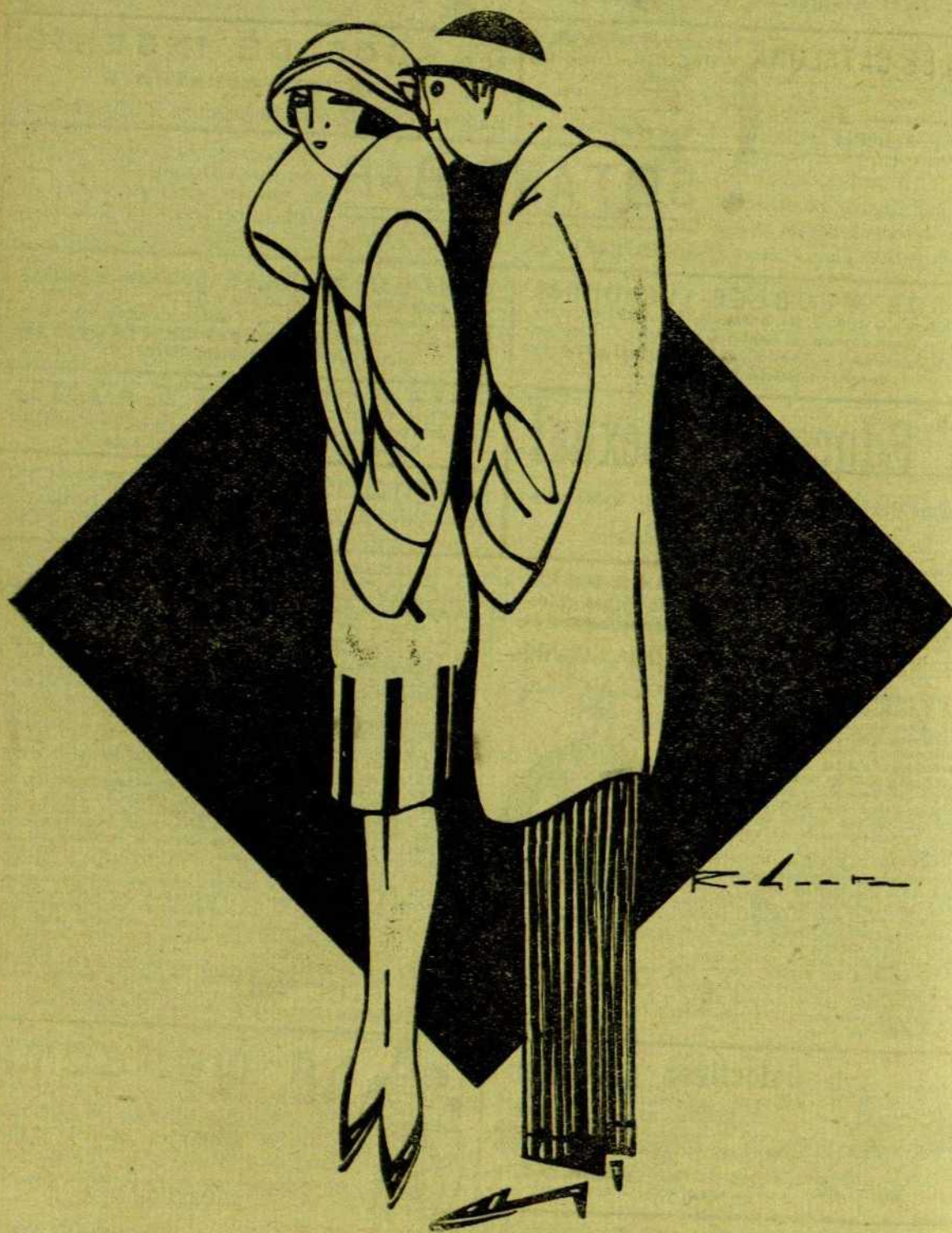
Se cura radicalment amb el
SULFURET CABBHERO RONYA
que fa desaparèixer, en 10 minuts. De vend: Comte de l'Assalt, 88
Centros d'Espècífica

LA MASCOTA

Casa dedicada a la venda de gomes bi-
gèniques alemanyes de les millors
marques. — Sense rival. — Proveu-les i
us convencereu. — Mata-cabres en pols
50 cèntims capsa

Sant Ramon, 1-BARCELONA

—Jo voldria un home que la seva passió no decaigués mai...
—Jo li asseguro que la meua no decau.